שביעי של פסח תשפ"ב

אשי ישראל

השיעור השבועי מפי מורינו
הרה"צ רבי יצחק לעזער שליט"א
בעל מחבר - תוך הנחל ושיחות מוהרא"ש

גיליון ש"ט

ניתן להאזין לשיעור בכל יום רביעי בשעה 22:10 בטלפון:077-2612984 שלוחה 9

חסדי ה' יתברך, אנחנו אוחזים ביום הששי של פסח, ערב **שביעי של פסח**, ונמצאים אנו בתוך **ימי העומר הקדושים**, ונשארו לנו עוד כמה ימים מהחג הקדוש, ועלינו להתיישב אל מה יכולים אנו לזכות עוד בעז"ה.

חכמינו הקדושים אומרים, ש"ביזת הים" היתה יותר גדול מ"ביזת מצרים" – כלל הרכוש, הכסף והזהב שהוציאו עמ"י ממצרים, וזה מורה ג"כ על שפע רוחני.

הגשמיות שיש לעם ישראל, זה רק סמל ומימן על השפע הרוחני שיש; כשעמ"י מקבלים השפעות טובות – בכל הענינים, אם זה בריאות, אם זה שידוכים, פרנסה וכו' – רביז"ל לימד אותנו כלל: **כשהעניין מתתקן ברוחניות, ממילא יש גשמיות!**

אצל אנשי העולם, העיקר הוא שיהיה מסודר בגשמיות – שיהיה בריא, שתהיה פרנסה וכו' כלל הצטרכותיו, אבל בעצם, אם אדם דואג בשביל הנשמה שלו, והוא דואג למלאות את כל החיסרון, ממילא יש שפע גשמי, כי העיקר הוא הרוחניות של האדם, שיהיה בריא בגוף בלב ובנפש, שתהיה לו פרנסת הנפש, ואם יש לו את כל הדברים הללו ברוחניות, ממילא ישנם בגשמיות.

נמצא, שאם חכמינו הקדושים אומרים ש"ביזת הים" היתה יותר גדולה מ"ביזת מצרים", הכוונה היא, שכמו שכשיצאו ממצרים עמ"י קיבלו מוחין חדשים, התקרבות חדשה שלא היתה, יותר מזה נעשה ב"ביזת הים"; ביציאת מצרים נהיו עמ"י העם הנבחר, כי אז הקב"ה לקח לו "גּוֹי מִקֶּרֶב גּוֹי" (דברים ד, לד), והתקרבו לקבלת התורה, שאז קיבלו התורה והמצוות, ואז החלו להרגיש מהו 'יהודי'.

וכפי שמיפרנו הסיפור של הרה"ק ר' משה לייב מסאסוב זי"ע, כשהיה אצל הרב הקדוש הרבי ר' אלימלך זי"ע פעם בשבת, כבדו הרבי ר' אלימלך זי"ע לומר דברי תורה, ובתחילה התביש רבי משה ליב זי"ע לומר תורה לפני רבו, אבל אחר שהפציר בו הרבי ר' אלימלך זי"ע, ולא היתה לו ברירה, התחיל לומר, שיש לדקדק בלשון הפסוק הנאמר בליל פסח (שמות יב, כז) "**אשר פסח על בתי בני ישראל במצרים**", שהנה לכאורה היה צריך להיות כתוב "אשר פסח **מעל** בתי בני ישראל", כי הרי הקדוש ברוך הוא קפץ ודלג כביכול "מעל" בתי בני ישראל, ומדוע הלשון של הפסוק היא "אשר פסח **על** בתי בני ישראל"?

ענה ואמר רבי משה ליב מסאסוב זי"ע, שהתירוץ הוא, שאז בליל פסח הקדוש ברוך הוא הגיע יחד עם כל המלאכים לכל בית ששם היה ליל הסדר, והקדוש ברוך הוא לקח כביכול את כל המלאכים כלם ועשה עמם רקוד "על" גגות הבתים של עם ישראל, ולכן אומר הפסוק "אשר פסח **על** בתי בני ישראל" – שהקדוש ברוך הוא רקד עמם "על" הבתים, וכל המלאכים הצביעו על כל בית ובית ואמרו: "**כאן גר יהודי, כאן גר יהודי**"...

כל זה כי אז הכירו באמת מהו 'יהודי'; הכל נעשה ביציאה ממצרים, שעמ"י ישבו מקודם בסדר, והקב"ה אמר כנ"ל, בשעה שהיכה הקב"ה את המצרים במכת בכורות, ו"אֵין בַּיִת אֲשֶׁר אֵין שָׁם מֵת" (שמות יב, ל), ואז הכירו באמת מה זה יהודי.

ואפילו אחד שהוא הכי רחוק והכי פשוט, אם הוא האמין באמונה פשוטה – הוא יצא ממצרים, משא"כ אלו שלא האמינו, והיו חלושי אמונה בהקב"ה ובצדיקים, הם נשארו במצרים... [מתו במכת חושך], ולפי דברי חכמינו הקדושים על הפסוק (שם יג, יח) "**וַחֲמֻשִׁים עָלוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל מֵאֶרֶץ מִצְרָיִם**", המספר הכי פחות שיצאו ממצרים הוא אחד מחמש, נמצא ששמונים אחוז לא יצאו... [כי הלא אחד מחמש היינו עשרים אחוז מתוך מאה, א"כ נשארו שמונים אחוז].

ומי לא יצא? מי שלא היה לו תוקף האמונה בהקב"ה, בצדיקים – במשה רבנו, וחשבו שיסתדרו במצרים... בשעה שהצדיק מגיע ואומר: **זו לא תכלית! התכלית היא שתהיו בני חורין, שתהיו מוקדשים לגמרי**

לעבודת ה׳, שתדעו שזו התכלית בחיים – לעסוק בתורה ע״י שנקבל את התורה עוד מעט בהר סיני, ולהתחזק באמונה!

הקב״ה בוחן אותנו באמונה; כשעם ישראל יצאו ממצרים, כתיב (ירמיהו ב, ב) ״**לֶכְתֵּךְ אַחֲרַי בַּמִּדְבָּר בְּאֶרֶץ לֹא זְרוּעָה**״ – לא היה להם כלום מלבד השיריים של המצות והמרור שהם סחבו על הכתפיים – ״**מִשְׁאֲרָתָם צְרֻרֹת בְּשִׂמְלֹתָם**״ (שמות יב, לד), אבל הם לא שאלו שאלות ״מהיכן יהיה לנו אוכל... מאיפה נשיג שתיה״... הם לא דאגו! ״הצדיק אומר לצאת? אנחנו יוצאים! אנחנו יוצאים ואנחנו סומכים על אמונה!״ וכמו שכתוב (שם יד, לא) ״**וַיַּאֲמִינוּ בַּה׳ וּבְמֹשֶׁה עַבְדּוֹ**״.

כשיש לאדם אמונה – יש לו הכל; בתורה ז׳ שבה מדבר רביז״ל מענין קריעת ים סוף, קדושת א״י וכו׳, אומר רביז״ל שם שהכל תלוי באמונה, אדם שיש לו אמונה – יש לו הכל!

זו לשון רביז״ל (שיחות הר״ן, סי׳ נג): ״**מִי שֶׁיֵּשׁ לוֹ אֱמוּנָה, חַיָּיו חַיִּים וְהוּא מְבֻלָּה יְמֵי חַיָּיו בְּטוּב תָּמִיד. כִּי כְּשֶׁחוֹלֵךְ לוֹ כָּרָאוּי וְיֵשׁ לוֹ טוּב בְּוַדַּאי טוֹב לוֹ. וַאֲפִלּוּ כְּשֶׁאֵינוֹ כָּךְ (דְּהַיְנוּ שֶׁאֵין מִתְנַהֵג לוֹ כְּסֵדֶר וְיֵשׁ לוֹ יִסּוּרִין חַס וְשָׁלוֹם) גַּם כֵּן טוֹב, כִּי הוּא בָּטוּחַ שֶׁאַתָּה עַל פִּי כֵן הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ יְרַחֵם עָלָיו לְהַבָּא וְיֵיטִיב אַחֲרִיתוֹ, כִּי מֵאַחַר שֶׁהַכֹּל מֵאִתּוֹ יִתְבָּרַךְ בְּוַדַּאי הַכֹּל לְטוֹבָה. אֲבָל מִי שֶׁאֵין לוֹ אֱמוּנָה חַס וְשָׁלוֹם חַיָּיו אֵינָם חַיִּים כְּלָל כִּי תֵּכֶף כְּשֶׁעוֹבֵר עָלָיו אֵיזֶה רָעָה שׁוּב אֵין לוֹ שׁוּם חִיּוּת, כִּי אֵין לוֹ בַּמֶּה לְנַחֵם עַצְמוֹ כְּלָל מֵאַחַר שֶׁאֵין לוֹ אֱמוּנָה כְּלָל, וְאֵין לוֹ שׁוּם חִיּוּת וְשׁוּם טוֹב מֵאַחַר שֶׁחוֹלֵךְ בְּלִי הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ וּבְלִי הַשְׁגָּחָה רַחֲמָנָא לְצַלַּן. אֲבָל עַל יְדֵי אֱמוּנָה מַה טּוֹב וְיָפֶה הַחִיּוּת שֶׁלּוֹ כַּנַּ״ל״.**

כי אדם שיש לו אמונה, הוא מודה תמיד להקב״ה על כל פרט ופרט של החיים; כמה חשוב ויפה לאדם שהוא מרגיל את עצמו תמיד בתורה והודאה להקב״ה, שבזה הוא מגלה שהוא מכיר טובה.

רגיל על לשוננו להזכיר: כשאדם עושה לך טובה – לדוגמא: הוא החזיק לך את הדלת כשיצאת בה – ולא אמרת לכה״פ ׳תודה׳, זה בא מרוע לב... זה מראה שאין לאדם את מידת הכרת הטוב. ויכול להיות אמנם שיש לו איזו הכרת הטוב בליבו, אבל מדוע שלא תגיד את זה? תגיד מילה אחת – ׳תודה׳!

וזה מדובר על טובה קטנה שאדם עשה לך, וק״ו הוא אם אדם עשה לך טובה גדולה – הוא חיזק אותך וכו׳ – למה שלא תתן תודה?!

וכן הוא בין אדם להקב״ה; הקב״ה עושה איתנו ניסים ונפלאות בכל פסיעה ושעל בחיינו, ואילו פינו מלא שירה כים אין אנו מספיקין וכו׳.

אגב, ״אילו פינו מלא שירה כים״, זה קשור לענין קריעת ים סוף, שאז עמ״י אמרו את השירה, ולכן אנו אומרים: ״אילו פינו מלא שירה כים״ – כמו שהיה בים סוף, שכולם הכירו ״**זֶה אֵ-לִי וְאַנְוֵהוּ**״ (שמות טו, ב), ושיבחו את הקב״ה, וזה דבר שצריך להיכנס בתוך דם האדם, לומר תודה להקב״ה על כל דבר ודבר, ולא לחסוך במילים!

וה׳תודה׳ הזאת תביא לך עוד שפע, אתה נותן תודה? הקב״ה מביא לך עוד! אתה נותן עוד תודה? אתה מקבל עוד! כלל שאתה מוסיף לומר תודה – הקב״ה נותן לך יותר!

והנה, עמ״י יצאו ממצרים אחר שראו ניסים ונפלאות – עשר מכות, והשיא והפסגה היה מכת בכורות, כל חומות מחנה ההסגר – נפלו, ואומר הפסוק (שמות יד, ח) ״**וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל יֹצְאִים בְּיָד** **רָמָה**״, ואומר על זה התרגום: ׳**בריש גלי**׳, ונעשו בני חורין.

עתה נתבונן: מה היה בימים הללו שבין יו״ט ראשון של פסח לשביעי של פסח [בעצם אלו הם הימים שעתה אנו נמצאים בהם]? הנה היציאה כבר היתה, הרגישו כבר בני חורין, והנה מה היה ענין הפעם הנוספת שעמ״י נכנסו שוב במתח ולחץ? אם כבר יצאו – שיהא שחרור לגמרי, מהו שפתאום עמ״י מסתכלים חזרה ״וְהִנֵּה מִצְרַיִם נֹסֵעַ אַחֲרֵיהֶם״ – הם נבהלו מאד בחושבם שכבר ״גמרו״ עם המצרים... חשבו שהם בני חורין, ואין שום דאגות... מהו כל הענין הזה?

יש פה לימוד חשוב מאד, שזה לימוד בסיסי בחיי האדם לזכרו תמיד, וזה ענין הקדושה של ימים אלו שבין יו״ט ראשון של פסח לשביעי של פסח, וצריכין לזכור את זה תמיד.

כשאדם זוכה לראות ישועה מהקב״ה – לא משנה איזו ישועה, לדוגמא: עתה מדברים אנו על יציאת מצרים, והיתה זו ישועה ממש גדולה וכו׳, שיוצאים כמה מיליונים של אנשים משעבוד ממושך של שנים ע״ג שנים, ועתה נשתחררו כולם, והיו בשמחה גדולה, ועשו את הסדר וכו׳, הנה מה צריכה

להיות עתה עבודתו של האדם? יצאת, ראית ישועה, מה אתה עושה עכשיו?

אדם שהוא באמת מכיר טובה להקב"ה, הוא מבין: הנה הקב"ה עשה איתי את החסד הכי גדול, והוא מודה להקב"ה, מאידך יש שעתה נעשתה לו הישועה, והוא עתה מרגיש טוב, הוא שם את רגליו ע"ג הספה "הכל בסדר"... "עכשיו חופש, לנוח"... הוא אמנם שמח על שראה ישועה, אך אין זה מתבטא בשפתיו.

בעבודת ה', בהתקרבות להקב"ה, אדם צריך תמיד לחדש את עצמו, לזכור תמיד כמה חייב הוא להקב"ה על כל הנימים שעשה עמו, וכמה עליו להודות להקב"ה!

הענין הזה של הכרת הטוב זה דבר תמידי, לא שאדם אומר: היה לי נס, היתה לי ישועה, ברוך ה'! והוא באמת נותן תודה, ברך "הגומל", אבל מה אח"כ?... **בדבר הזה צריך שתהיה לאדם התחדשות בכל יום ויום מחדש, שיכיר טובה: רבש"ע, עזרת לי, ואני מודה לך, ואני מתפלל הלאה! ראיתי ישועה גדולה, ועכשיו אני מתפלל הלאה!** לא שייך לומר "זכיתי, ראיתי ישועה, ב"ה, עכשיו אני יכול ליקח הדברים בקלות"... כי בהתקרבות להקב"ה צריכין להתחדש תמיד – עוד יום ועוד יום! ב"ה ראיתי ניסים אתמול, עכשיו אנחנו צריכים ניסים חדשים והשפעות טובות חדשות בלי הפסק!

וזה הסימן שאתה באמת מכיר טובה, כי הקב"ה מקיים ומהווה את הבריאה בכל רגע מחדש, ואם היה לי נם ואיזו השפעה טובה אתמול – לפני שעה או לפני רגע – אני מודה על זה להקב"ה, ועכשיו מה? אני ממשיך! את זה צריכים תמיד! להכיר טובה להקב"ה, ולבקש הלאה: **רבש"ע, כמה אני מודה לך על כל מה שעשית לי עד היום הזה!**

ואדם מתחיל להזכיר את עצמו כך מיום היוולדו; ענין של תודה והודאה צריך להיות לאדם מיום היוולדו – **"נולדתי ביום פלוני, בשנה פלונית, ועכשיו אני בגיל פלוני, רבש"ע אני מודה לך על כל החיים שלי! היו לי תקופות לא קלות, עברתי דברים לא קלים, אבל רבש"ע, אתה עזרת לי! היית איתי באש ובמים! איך דילגתי וקפצתי על הכל? כי אתה היית תמיד איתי! שום דבר לא היה נעשה מעצמו!"**.

וכשאדם מדבר ככה תמיד להקב"ה, זה חורט בתוך נפשו את האמונה

הקדושה, שהוא תמיד ירגיש שכל מה שיש לו זה רק בחסד ה׳.

אבל לזה צריכים שכל, וכמובן הרבה סייעתא דשמיא, והרבה התקרבות לצדיקים – שיעוררו את כל אחד ואחד מאיתנו: **תכיר טובה להקב״ה, ותשמח עם הישועה, ותבקש הלאה!**

עם ישראל יצאו ממצרים, והיתה שמחה גדולה, היו ממש אורות עליונות, בליל פסח כל אחד מקבל האראה עצומה ושמחה גדולה. והנה, מה קורה אח״כ? איך אדם יהיה בטוח שהאור הזה ילווה אותו כל השנה וכל חייו? זה רק כשאדם מזכיר את עצמו: הנה הקב״ה איתי! אנחנו יוצאים ממצרים אמנם, אולם בטוחים אנו שלא יהיו מעתה שום מניעות כלל וכלל? איך אפשר להיות בטוח בזה?!...

מן השמים סיבבו כך שעמ״י יצאו עכשיו ממצרים, אבל הקב״ה אומר (שה״ש ב, יד): ״**הַשְׁמִיעֵנִי אֶת קוֹלֵךְ**״! אתם שמחים על שיצאתם ממצרים, אבל צריכים לשמוע את הקול שלכם.

המדרש (בכמה מקומות – בפר׳ בשלח, בשה״ש) נותן משל נפלא על דבר זה, ועי״ז נבין לעומק מה היה פה כל הענין הזה: היה מלך שהיתה לו בת יחידה, והיא נעשתה ברוגז ובכעס על האבא שלה ולא דברה עמו [שזה צער נורא מאד, שילד או ילדה, חם ושלום, מתעקש שלא לדבר עם האבא, איזה צער ויסורים זה, ולא סתם בת, אלא בת מלך. רביז״ל אומר שהנה כמובן צריכים לשתוק על קבלת בזיונות, אבל אם אדם שותק ע״מ לצער את השני – זה יסורים נוראים, ובפרט כשזה בן או בת, זה צער ויסורים הכי גדולים].

לאותו המלך היה ממש צער ויסורים על כל שבתו לא מדברת אתו, והוא איננו לא שומע ממנה אף מילה, והוא ממש היה בתסכול, צער ויסורים, עד שנפל בדעתו עצה, הוא קרא לכמה מעבדיו, ואמר להם: ״יש לי בשבילכם עבודה, אתם באמצע הלילה תפרצו לתוך הארמון, ותלכו ישר אל החדר של הבת מלך, ותעשו חטיפה, ואז אני רוצה לראות מה יהיה״... עבדי המלך מתכוננים [משלמים להם, למה לא...], והם רצים באמצע הלילה לתוך הארמון של המלך, ניגשים אל החדר ועושים חטיפה, ופתאום שומעים צועקים: ״**אבא, אבא, תציל אותי! אבא, רוצים לחטוף אותי! אבא, תציל אותי! חוטפים אותי!**״...

״אהה״ – מיד רץ המלך – ״כל כך הרבה זמן חיכיתי לשמוע את הקול שלך, התעקשת, לא רצית להגיד שום

מילה, ועכשו זכיתי לשמוע את הקול שלך, בוודאי אני פה בשבילך!"...

זה המשל שנותן המדרש על המצב בקריעת ים סוף; במצרים כתיב (שמות ב, כג) "**וַיֵּאָנְחוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל מִן הָעֲבֹדָה וַיִּזְעָקוּ וַתַּעַל שַׁוְעָתָם אֶל הָאֱלֹקִים מִן הָעֲבֹדָה**" – היתה להם עבודת פרך, והם צעקו אל הקב"ה [שלזה עושים את כל הזכר עם החרוסת, מי מלח, המרור, שהיה להם], וב"ה הם יצאו, כי היתה להם אמונה בה' ואמונה בצדיקים, והם יצאו...

אבל הנה, אחר שיצאו ממצרים הקב"ה רוצה לשמוע את עמ"י – וכמו במשל, שכך השתוקק המלך – "יצאתם ממצרים, אני רוצה לשמוע את הקול שלכם! אל תחכו שתגיע עת צרה ח"ו ותהיו בלחץ, ואח"כ תזכרו שאתם צריכים ישועה והעזרה של הקב"ה, אלא אני רוצה תמיד לשמוע בקביעות איך אתם מתפללים, מודים לי, מבקשים הלאה!".

שלזה ציפה המלך במשל הנ"ל, שבתו תודה לו על מה שמקבלת, הלא היא היתה נסיכה – בת מלך, לא חסר לה כלום... והמלך מאד השתוקק לשמוע אותה, והוא "אכל את עצמו" מדוע היא איננה מדברת עמו...

וכפי שמובא במשל הנ"ל – כן נעשה בקריעת ים סוף, שהקב"ה סיבב שהנה מצרים נוסע אחרים, והבינו שעדיין הם צריכים ישועות, אסור להפסיק לרגע! מה הכוונה "לרגע"? כמובן, אסור שיהא לחץ על האדם, אבל צריך שיהיה לו עול מלכות שמים, שיכיר תמיד: **רבש"ע, עזרת לי בכל מיני ישועות!**

המתנה הזו שרביז"ל נתן לנו – **התבודדות**, לדבר כל יום אל הקב"ה, זו מתנה הכי גדולה ונפלאה שיכול להיות, שזה נותן לאדם קצת זמן ביישוב הדעת, להתחשב: "מה הקב"ה עשה איתי משך כל ימי חייו, וכמה הוא עזר לי", ובאותו זמן "כמה אני צריך עוד כל מיני ישועות"; זה מה שגורם את הנחת רוח הכי גדולה למעלה, לממ"ה הקב"ה!

וכפי דברי המדרש הנ"ל, הגיע כזה מצב שלא היה ההכרה והדיבורים האלו מספיק – כפי עניינים, שראו כזו ישועה, יצאו ממצרים, ומה עושים עכשיו? תמשיכו! תמשיכו להתפלל: **רבש"ע, הוצאת אותנו ממצרים, וזכינו ב"ה לראות נקמה בהם,** מי יודע מה יהיה ביום המחרת?... הקב"ה הראה להם, שהנה מצרים נוסע אחריהם – "**וַיֶּהֱפֹךְ לְבַב פַּרְעֹה וַעֲבָדָיו**

אֶל הָעָם״ (שמות יד, ה) – פתאום נהפכה לו המחשבה ורדף אחריהם...

[פרעה, לא קיבלת מספיק?... הרי אתה בכור, ובנים ונפלאות לא נהרגת, חסו עליך, כדי שעוד תספר את כל הנים, וכי אין לך מה לעשות ועכשיו אתה יוצא עם כל ״רֶכֶב מִצְרַיִם וְשָׁלִשָׁם עַל כֻּלּוֹ״?! אבל רשע זה רשע... על רשע כתיב (ישעיהו נז, כ) ״**וְהָרְשָׁעִים כַּיָּם נִגָּרָשׁ כִּי הַשָּׁקֵט לֹא יוּכָל**״ – זה רשע, הוא מקבל מכות, הוא נח קצת, והנה עוד הפעם הוא חושב ״למה שילחתי אותם״... ורדפו אחר עמ״י].

עם ישראל הגיעו לכזה מצב ודוחק שהבינו ״פה אין עצה אחרת!״ אדם לפעמים מגיע לכזה מבוי סתום שהוא מבין שאין לו ברירה... הרי מצרים נמצאים מאחוריהם, המדבר משני הצדדים מלא בנחשים ועקרבים וחיות רעות, והיו כל מיני מחשבות איך באמת הם ניצולים מכל זה...

היו כאלו שאמרו: בואו נלחם עם המצרים! אחרים אומרים: יש להם נשק, זה לא שייך, בואו נצא למדבר ונטפל עם הנחשים ועקרבים [שזו סכנת מוות]; כך היו כל מיני דעות, אבל אף אחד לא חשב על הים שנמצא לפניהם, אף אחד לא חשב שכמה מיליונים ייכנסו לתוך הים, זה לא עלה במחשבה...

עם ישראל ראו שהם בכזה מצב ודוחק, אזי (שמות יד, י): ״**וַיִּצְעֲקוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶל ה׳**״, הבינו שאין להם עצה אחרת! והקב״ה אמר: על זה חיכיתי! זה מה שרציתי לשמוע!

וזהו כפי המשל הנ״ל על הבת מלך, שבעצם המשל הזה הוא נורא מאד, כי הנה לבת מלך היה איזה כעס על אביה המלך, אבל פה עמ״י עכשיו יצאו ממצרים... **אבל אצל הקב״ה דבר זה צריך להיות תמיד בהתחדשות! תמיד לחדש דיבורים חדשים! יום חדש – דיבורים חדשים, להודות להקב״ה, לבקש, מה אנו יודעים... כמה תפילות אנו צריכים על כל מיני דברים ח״י, שלא יקרה לעמ״י שום רע, מכשול ותקלה, וצריכים תמיד להתפלל!**

הקב״ה סיבב שיגיעו לכזה מצב ודוחק שיכירו שאין עתה אחרת, וצריכים להתפלל להקב״ה, צריכים להרים ידיים: **רבש״ע, תציל אותנו!** ואז מגיעה הישועה...

והישועה מגיעה דוקא מהמקום שלא 'חלמת'... אדם צריך לדעת זאת, וזהו הלימוד של קריעת ים סוף, הישועה

מגיעה מהמקום שבחלום הכי רחוק לא חשבת שתגיע! כאן, אף אחד לא חשב שיכנסו לתוך הים, כי איך אפשר לשוט בים – ההוא כן יכול, ההוא לא יכול, היכן יכנסו מיליוני אנשים... והקב״ה מראה שמהמקום שאתה לא 'חולם' – שם תהיה הישועה שלך! ואם חכמינו הקדושים אומרים שזיווגו של אדם זה כקריעת ים סוף ופרנסתו של אדם היא כקריעת ים סוף, כך קורה תמיד!

אדם יש לו כל מיני 'פטנטים' ומחשבות: השידוך שלי יהיה ככה וככה... והבחור מצייר שזה יהיה ככה, והבחורה מציירת שזה יהיה ככה, אבל הנה הישועה מגיעה ממקום שבכלל לא עלה על דעתם!

כי כשאדם מוסר את עצמו להקב״ה לגמרי, הוא יודע: אני לא יודע כלום! אני יודע שהקב״ה כבר הזמין לי את הכל, והוא מחכה רק לשמוע את הכל שלי!

לענין שידוכים, מובא בדברי המדרש(בר״ר סח, ד) הלשון: ״**הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא יוֹשֵׁב וְעוֹשֶׂה סֵלָמוֹת מַשְׁפִּיל לָזֶה וּמֵרִים לָזֶה, וּמוֹרִיד לָזֶה וּמַעֲלֶה לָזֶה**״, כי הלא שידוך צריכים לחבר – פעמים שזה בריחוק מקום ופעמים שזה בקירוב מקום – כי לא עולה על דעת האדם שזה השידוך שלו, ואחד גבוה ואחד נמוך, לכן צריכים סולם, זה מתחיל לעלות בסולם וזו מתחילה לרדת בסולם, והנה נפגשו... יש שידוך!

מדוע חכמינו הקדושים מדמים זאת לסולם יותר מדברים אחרים? במפרשי התורה ובזוה״ק מובא בענין הסולם של יעקב אבינו (בפר׳ ויצא), ש׳**סולם**׳ זה מספר '**קול**', היינו שקולו של אדם זה הסולם שלו!

אם יש לאדם קול של תפילה, קול של תודה להקב״ה, אין שום מקום שהוא לא יוכל להגיע אליו! הן אם זה מקום גבוה – שאליו הוא צריך לעלות, והן אם זה מקום נמוך – שצריכין ליריד, איך יעלה וירד? הרי זה מסוכן... אבל כשיש סולם בריא וחזק [לא סולם רעוע], הוא לא מפחד מלעלות או ליריד בסולם.

זה הסולמות שהקב״ה עושה לחבר שידוכים, שאדם צריך להיות חזק בדיבוריו להקב״ה, בקול שלו.

ואדם יגיד: אני כבר נשוי ב״ה, ויש לי משפחה ב״ה... מוהרא״ש תמיד לימד אותנו שהעניין הזה של מציאת הזיווג זה דבר תמידי, מצוה תמידית! זכית ב״ה להתחתן, וב״ה יש לך משפחה, אבל כדי שישרה השלום הנפלא בבית

– צריכים תמיד לעבוד על זה! זה לא דבר שבא בעצמו...

ומזה נובעות כל הבעיות, שאדם אומר "אני כבר נשוי כמה וכמה שנים", ונתיישן כל הענין, ולכן אדם מזלזל – בעל מזלזל בכבוד אשתו, אשה מזלזלת בכבוד בעלה, ואז מתחילות הבעיות... משא"כ כשזה תמיד דבר חדש – "**מָצָא אִשָּׁה מָצָא טוֹב**" – הוא תמיד נותן תודה להקב"ה!

הזכרתי כמה פעמים את דברי מוהרא"ש הקדוש, שאמר: **ערליכע אידן – יהודים כשרים, שזוכים להיות מקורבים לרבינו, נתנו תודה בכל יום על שזכו להתחתן!**... יכול להיות שזה כבר שנה, שנתיים, עשרים שנה או ארבעים שנה, לא משנה, כל יום נותן תודה!

ואדם כזה שנותן תודה, כמובן השלום בית שלו הוא בצורה אחרת לגמרי, ואם הוא נתן תודה להקב"ה – הוא גם יתן תודה לאשתו, ואם האשה תתנהג ככה, גם יהא תתן תודה להקב"ה, ותתן תודה לבעל, נמצא שזה דבר שחוזר באופן תמידי, התחדשות!

כל זה הוא ענין: "קשה זיווגו של אדם כקריעת ים סוף", שזה חוזר באופן תמידי בבית.

מי שלומד את ה'**ש"ס קטן**', ראה בתחילת מסכת סוטה את המימרא הזו של הגמרא; מי שלא שמע עדיין על זה, נחזור על זה: בימי העומר [עתה אנו כבר ביום החמישי], יש מנהג קדוש של צדיקים, ללמוד ב' מסכתות בש"ס שיש להם ג"כ ארבעים ותשע דפים – מסכת שבועות ומסכת סוטה, ואם לומדים דף ביום – יכולים לגמור את זה בארבעים ותשע ימים. היום ב"ה יש את זה בניקוד מלא, והדפיסו את זה, וזיכו את הרבים בזה. מדוע זה נקרא '**ש"ס קטן**'? כי ראשי תיבות ש'בועות ום'וטה זה ש"ס.

ואם תקיים את זה, תזכור תמיד את ספירת העומר; יש כאלו שעושים צלצול או הודעה להזכיר לבני אדם על הספירה, והנה פה יש עצה נפלאה על זה, כי הנה היום ספרנו חמישה ימים לעומר – אז אוחזים בדף ה', הן במסכת שבועות והן במסכת סוטה, ומי שלא התחיל – עדיין יכולים!

על כל פנים, בדף הראשון של מסכת סוטה מובא הענין ש"קשה לזווגן כקריעת ים סוף", ואל לו לאדם לומר "אני כבר התחתנתי, אני בסדר"... וכי אתה בסדר?! כמה רחמי שמים צריכים שיהיה באמת בסדר, שיהיה שלום בית אמיתי, שתהיה אווירה של שמחה

תמיד בבית, ובזה מחנכים את הילדים, כדי שיגדלו בריאים, ויבינו שבבית הזה תמיד יש רוגע ושמחה, את זה צריכים תמיד!

אבל כל זה שזוכרים תמיד את הנס של קריעת ים סוף שעשה לנו הקב"ה; הקב"ה רק ראה כביכול שהיתה איזו התרשלות בזה – ומיד גרם להם לפתוח פיהם, והמשל של המדרש הנ"ל הוא פלא כנזכר לעיל, כי מדמה את עמ"י לאותה בת מלך שהחליטה לא לדבר עם אביה המלך, עד כדי כך? הרי עכשיו יצאו עמ"י ממצרים... אבל כנראה בדרך דקות כך היה, שלמעלה היה כזה דבר: אני לא שומע מספיק דיבורים... אני לא שומע מספיק תודה ובקשה, וכי אתם חושבים שעכשיו הכל צריך להיות 'חלק' ללא שום מניעות?

אם אדם באמת הוא חזק בתפילה, והוא לא עוזב את הנשק שלו – שזה עומק הפסוק "**וַחֲמֻשִׁים עָלוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל מֵאֶרֶץ מִצְרָיִם**" (שמות יג, יח), אומר רש"י: אין 'חמושים' אלא מזוינים בכלי זין; ואילו כלי זין היו להם? כבר למדנו, שהכלי זין – הנשק – של האדם זה התפילה שלו! אלו החיצים! זו החרב שלו! ובזה הוא יכול לנצח את כל המלחמות! ואז יהא האם בטוח!

הזוה"ק אומר: **מאן נצחן?** מי הוא המנצח? **כל זמן שהוא אוחז את הנשק בידו – הוא המנצח!** שואל מוהרנ"ת ז"ל: אדם שמנצח, לכאורה הוא שם את הנשק בארון, הוא לא צריך את זה... אדם הלך למלחמה, כבש איזו עיר או מחוז, וכי הוא צריך להחזיק נשק? הוא מרים דגל, ואת הנשק הוא שם במחסן... מה הוא צריך את זה...

אומר מוהרנ"ת: **לא כן הוא במלחמת היצר! מלחמת היצר זו מלחמה תמידית, וצריכים תמיד לתפוס את הנשק ביד!** וכדוגמת אנשי אבטחה, שיש להם תמיד את הרובה ואקדח בתוך החגורה, ובפרט כשהוא מגיע לאיזה מקום סכנה, היד שלו מיד על האקדח שלו... הוא המנצח!

אדם שידיו תמיד עם הנשק – "**וַיְהִי יָדָיו אֱמוּנָה עַד בֹּא הַשָּׁמֶשׁ**" (שמות יז, יב), ובתרגום: '**פריסן בצלו**', שתמיד הוא מוכן בתפילות, הן אם זה דבר גדול והן אם זה דבר קטן, הוא יודע שזה הנשק שלו, ואין שום דרך אחרת, וזו ההחברות להקב"ה, בחי' (שה"ש א, ב) "**יִשָּׁקֵנִי מִנְּשִׁיקוֹת פִּיהוּ**", זו ההתחברות הכי חשובה של האדם להקב"ה, שפיו תמיד ממלמל תפילות, הוא מבקש את הקב"ה על כל דבר

תמיד, אדם שיש לו כזה נשק – הוא המנצח!

ואסור לו לשים את הנשק בצד, שזה מה שקרה ביציאה ממצרים, וכדברי המדרש הנ״ל שמדמה אותם לבת מלך שהפסיקה לדבר עם אביה, וכנראה כך היה שם, ששמו זאת בצד, כי חשבו ״הכל בסדר... אין מה לדאוג״... בתוך מוחה ידעה הבת מלך שיש לה את אביה, והוא ידאג בשבילה, אבל זה נותן לך את הרשות לעשות את השתיקה הזו ולא לדבר?! לפי דברי המדרש, היה שם איזה מקרה כנראה שהאבא אמר לה משהו או עשה משהו ואז כך החליטה, אבל באמת כך עושים?!

בכלל, זהו לימוד בכיבוד אב ואם, אם ילד לא מקבל בדיוק מה שהוא רצה מההורים, זה נותן רשות לעשות כך?! כתוב, שאפי׳ לוקח האב את ארנק הבן וזורקו לים בפניו, עליו לשתוק! זה ניסיון לא פשוט, אבל זה כיבוד אב ואם! ובפרט כשהאבא והאמא נותנים את הכל, ואולי בגלל שיש משפחה גדולה וילדים נוספים – לא קיבלת בדיוק מה שרצית, וכי זה פוטר האדם מכיבוד אב ואם?! אדם מחויב בכיבוד אב ואם בגלל שההורים שלו נותנים לו? זה לא קשור, כיבוד אב ואם זו מצוות עשה מדאורייתא, ואפי׳ אם ח״ו האבא לא בריא ולא שפוי בדעתו, ג״כ צריכים לכבדו, ורק במקרה שזה בלתי אפשרי וכו׳ – יתגורר במקום אחר, אבל אין שום היתר לאדם לזלזל בכיבוד הוריו!

זהו הלימוד של קריעת ים סוף – לפתוח את הפה ולהודות להקב״ה ולבקש תמיד על כל דבר! –חסר–

זכות הדפסת והפצת הגיליון

לעילוי נשמת האישה הכשרה הצדקת
חינקא חיה באבא בת רבי אברהם דוב ע״ה,
ולע״נ הרה״ח ר׳ בנימין ביניש בן ר׳ יחזקאל שרגא נ״י

להצלחת בנימין בן אהרן נ״י וכל משפחתו
ולהצלחת כל התורמים והעוסקים במלאכת הקודש שיחיו.

ולרפואתם המהירה של
נתן יחזקאל שרגא בן חינקא חיה באבא נ״י
הילד ישי בן סילקא יעל נ״י
ולרפואת צוריאל בן סגולה סיגלית נ״י
נעמי מרים בת חוה תחי׳
סילקא יעל בת אביבה תחי׳
משה בן אירן נ״י

ולע״נ ר׳ שלמה חנוך חרש ז״ל בן ר׳ ישראל משה, האשה ליאת שרה בת מרדכי ע״ה, ר׳ יעקב דוד בן אברהם ז״ל, מרת איטה בת הירש, האישה הכשרה מרת חנה בילא בת ברוך ע״ה. ולעילוי נשמת הדסה שולמית בת יצחק מנחם שיבלט״א. לע״נ אליעזר שלמה ז״ל בן בנימין שיבלחט״א. לע״נ אהרן בן שלמה ז״ל, לע״נ הילד יהונתן ז״ל בן אושרה דינה תחי׳

ניתן לקבל מידי שבוע במייל את הגליון
״אשי ישראל״ בכתובת
3070817gm@gmail.com
להצטרפות לרשימה התפוצה